Tivoli

Der er skærsommerluft i det bløde tusmørke på bænken foran den lille pavillon, hvor Promenadeorkesteret Tivolisæsonen igennem slider sig gennem valsekonger og musicalpotpourrier til glæde for trætte Tivolivandrere.

Jeg er endnu engang fortryllet. Jeg er ulykkelig forelsket – nej nok lykkelig forelsket – i foråret, i lysene og farverne og i lydene. De er omkring mig og synger med inden i mig - ***Tivoli***.

Hårde og bløde lyde, klokker der ringer, hvin fra mennesker der frydefuldt er i livsfare, tallerkener der knuses, unge mennesker der kysses. Det stille tøf fra de små både, plasket fra baljerne, suset fra ballongyngen, den tordnende larm fra sørøverskibene og karrusellens spilledåsemusik, alt har sin lyd.

Der trænger musik op fra orkestergraven på Pantomimeteateret.

Lyden kommer nede fra en stor trækasse og får de forunderligste ting til at ske, når Påfuglen er faldet til ro, og livet går sin gang i et længst forsvundet København. Det sker her, nu, lyslevende på det kinesiske teater, der er det meste kinesiske i hele verden - Kina inklusive, dér hvor kejseren er kineser, som I ved.

Og nu promenadeorkesteret i grønne jakker og med muffediser i den kolde tid før skærsommer. Jeg elsker denne ukomplicerede musik, som bæres til mig igennem luften – unplugged – kun forstyrret af plastikflaskernes knækflyde, når vandet suges af dem.

Lyden af rigtig musik. Den smelter selv det strideste sind, og gør kvinder føjelige.

Jeg mærker ikke aftenens kølighed, for jeg har endnu varmen fra Grand Prix'et siddende i mig. Jeg kommer lige fra dette tempel for sand morskab og tøjlesløs spillelidenskab. Fem kroner koster det at satse på nummer 31 eller hvad, der nu er rigtigt i aften. Efter at have gjort sin indsats kan man spændt følge de små postbude, der på deres cykler kører Grand Prix'et hjem i en spurt, der indledes med malmfulde klokkeslag.

Spændingen er kort, men intens. Den vilde cyklen hen over banen, hvor gnisterne springer og banden rumler, er snart forbi ganske som i speedway. Sådan har det altid været, så langt jeg kan huske tilbage. Engang 10 øre, nu 5 kroner, men stemningen er stadig den samme – fortabtheden, når han kører forbi, og man ikke er blandt de udvalgte - og så den overstrømmende følelse af glæde ved at have vundet. At have sejret.

Man kan gå derfra med en æske Kattetunger! Et holdepunkt midt i en verden, der er ved at forgå i forandring og opbrud, globalisering og outsourcing.

I Skærsommernatten, her på bænken i tusmørket foran Promenadeorkesteret – stadig varm efter mødet med Tivolis Postillon d'Amour med kattetunger – mener jeg at forstå alle ting og føler lykken ved at være.

Min gamle mormor, der havde Tivoli og Lumbye i blodet og bar hat med slør, sagde ofte stille hen for sig, når vi sad sammen på bænken og ventede på, at Promenadeorkesteret skulle lægge ud med det første nummer: *"Nu stemmer de, nu spiller de ikke. Om lidt spiller de, så stemmer de ikke!"*

Jeg tror ikke, det var Promenadeorkestret hun mente, i hvert fald ikke kun det. Jeg tror, det var en slags livsfilosofi, en livserfaring, som tvang sig på og blev formuleret, når hun sad lun af lykke efter at have været til Grand Prix og derfor havde overskud til at give livet karakter.

M-BJ, Qlumme juni 2005